

NURULLAH GENÇ

Yağmur

Şiir





NURULLAH GENÇ

Yağmur

ŞİİR

YAĞMUR

Vâreden'in adıyla insanlığa inen Nûr
Bir gece yansıyınca kente Sibir Dağı'ndan
Toprağı kirlerinden arındırır bir Yağmur
Kutlu bir zaferdir bu ebabil dudağından
Rahmet vadilerinden boşanır ab-ı hayat
En müstesna doğuşa hâmileler kâinat

Yıllardır boz bulanık suları yudumladım
Bir pelikan hüznüyle yürüdüm kumsalları
Yağmur, seni bekleyen bir taş da ben olsaydım

Hasretin alev alev içime bir ân düştü
Değişti hayal köşküm, gözümde viran düştü
Sonsuzluk çiçeklerle donandı yüreğimde
Yağmalanmış ruhuma yeni bir devran düştü

İhtiyar cübbesinden kan süzülür Nebi'nin
Gökyüzü dalgalanır ipekten kanatlarla
Mehtâbını düşlerken o mühür sahibinin
Sarsılır Ebu Kubeys kovulmuş feryatlarla
Evlerin anasına dikilir yeşil bayrak
Yeryüzü âvâredir, yapayalnız ve kurak

Zaman, ayaklarımda tükendi adım adım
Heyula, bir ağ gibi ördü rüyalarımı
Çölde seni özleyen bir kuş da ben olsaydım

Yağmur, gülşenimize sensiz, baldıran düştü
Düşmanlık içimizde; dostluklar yaban düştü
Yenilgi,ilmek ilmek düğümlendi tarihe
Her sayfaya talihsiz binlerce kurban düştü

Bir güzide mektuptur, çağların ötesinden
Ulaşır intizârın yaldızlı sabahına
Yayılır o en büyük muştu, pazartesinden
Beyazlık dokunmuştur gecenin siyahına
Susuzluktan dudağı çatlayan gönüllerin
Sükûtu yâr, sevinci dualar kadar derin

Çaresiz bir takvimden yalnızlığa gün saydım
Bir cezîr yaşadım ki, yaşanmamış, mazide
Dokunduğün küçük bir nakış da ben olsaydım

Sensiz, kaldırımlara nice güzel can düştü
Yarılan göğsümüzden umutlar bîcan düştü
Yağmur, kaybettik bütün hazinesini ceddin
En son, avucumuzdan inci ve mercan düştü

Melekler sađnak sađnak gülümser maveradan
Gümüş ibrik taşıyan zümrüt gagalı kuşlar
Mutluluk nađmeleri işitirler Hira'dan
Bir devrim korkusuyla halkalanır yokuşlar
Bir bebeđin secdeye uzanırken elleri
Paramparça, ateşler şahının hayalleri

Keşke bir gölge kadar yakınında dursaydım
O mcellâ çehreni izleseydım ebedî
Sana sıırıslıklam bir bakış da ben olsaydım

Sarardı yeşil yaprak; dal koptu; fidan düştü
Baykuşa çifte yalı; bülbüle zindan düştü
Kâtil sinekler deldi hicabın perdesini
İstiklâl boşluğunda arılan nâdân düştü

Dolaşan ben olsaydım Sâve'nin damarında
Tablosunu yapardım yıkılan her kulenin
Ebedî aşka giden esrarlı yollarında
Senden bir kıvılcımın, süreyyâ bir şulenin
Tarasaydım bengisu fişkırın kâkülünü
On asırlık ocağın savururdum külünü

Bazen kendine âşık deli bir fırtınaydım
Fırtınalar önünde bazen bir kuru yaprak
Uğrunda koparılan bir baş da ben olsaydım

Sensizlik depremiyle hancı düştü; han düştü
Mazluma sürgün evi; zalime cihan düştü
Sana meftun ve hayran, sana ram olanlara
Bir bela tüneline ağır imtihan düştü

Bâdiye yaylasında koklasaydım izini
Kefenimi biçseydi Ebvâ'da esen rüzgâr
Seninle yıkasaydım acılar dehlizini
Ne kaderi suçlamak kalırdı, ne intihar
Üstüne pırıl pırıl damladığın bir kaya
Bir hurma çekirdeği tercihimdir dünyaya

Susunluğa dönüştü sokaklarda feryadım
Tereddüt oymak oymak kemirdi gururumu
Bahîra'dan süzülen bir yaş da ben olsaydım

Haritanın en beyaz noktasına kan düştü
Kırdı adaletin kılıcı; kalkan düştü
Mahkûmlar yargılıyor; hâkimler mahkûm şimdi
Hakların temeline sanki bir volkan düştü

Firâkınla kavrulur çölde kum taneleri
Ahuların içinde sevdan akkor gibidir
Erdemin, bereketin doldurur haneleri
Sensiz hayat toprağın sırtında ur gibidir
Şemsiyesi altında yürürsün bulutların
Sensiz, yükü zehirdir en güzel imbatların

Devlerin esrarını aynalara sorsaydım
Çözülürdü zihnimde buzlamış düşünceler
Okşadığın bir parça kumaş da ben olsaydım

Sensiz, tutunduğumuz dallardan yılan düştü
İlkin karardı yollar, sonra heyelan düştü
Güvenilen dağlara kar yağdı birer birer
Sensizlik diyarından püsküllü yalan düştü

Yağmur, duysam içimin göklerinden sesini
Yağarsın; taşlar bile yemyeşil filizlenir
Yıldırımlar parçalar çirkefin gövdesini
Sel gider ve zulmetin çöplüğü temizlenir
Yağmur, bir gün kurtulup çağın kundaklarından
Alsam, ölümsüzlüğü billur dudaklarından

Madenî arzuların ardında seyre daldım
Küflü bir manzaranın çürüyen güllerini
Senin için görülen bir düş de ben olsaydım

Şehirler kâbus dolu; köylere duman düştü
Tersine döndü her şey; sanki asuman düştü
Kırık bir kayak kaldı elimizde, hayalî
Hazindir ki, dertleri aşmaya umman düştü

Ayrılığın bağrında büyüyen bir yaradır
Seni hissetmeyen kalp, kapısız zindan olur
Sensiz doğrular eğri; beyaz bile karadır
Sesini duymayanlar girdabında boğulur
Ana rahminde ölür sensizlikten bir cenin
Şaşkınlığa açılır gözleri, görmeyenin

Saatlerin ardında hep kendimi aradım
Bir melal zincirine takıldı parmaklarım
Yeryüzünde seni bir görmüş de ben olsaydım

Sensiz, ufuklarıma yalancı bir tan düştü
Sensiz, kıtalar boyu uzayan vatan düştü
Bir kölelik ruhuna mahkûm olunca gönül
Yüzyıllardır dorukta bekleyen sultan düştü

Ay gibisin; güneşler parlıyor gözlerinde
Senin tutkunla mecnun geziyor güneş ve ay
Her damla bir yıldızı süslüyor göklerinde
Sümeyrâ'yı arıyor her damlada bir saray
Tohumlar ve iklimler senindir; mevsim senin
Mekânın fırçasında solmayan resim senin

Yağmur, bir gün elimi ellerinde bulsaydım
Güzellik şahikası gülümserdi yüzüme
Senin visalinle bir gülmüş de ben olsaydım

Tavanı çöktü aşkın; duvarlar üryan düştü
Toplumun gündemine koyu bir isyan düştü
İniltiler geliyor doğudan ve batıdan
Sensizlikten bozulan dengeye ziyan düştü

Islaklığı sanadır ahimin, efgânımın
İçimde hicranınla tutuşuyor nağmeler
Sendendir eskimeyen cevheri efkârımın
Nazarın ok misali karanlıkları deler
Bu değirmen seninle dönüyor; ahenk senin
Renkleri birbirinden ayıran mihenk senin

Bir hüzün ülkesine gömülüp kaldı adım
Kapanıyor yüzüme aralanan kapılar
Sana hicret eden bir Kureyş de ben olsaydım

Yağmur, sayrılığımıza seninle derman düştü
Beynimin merkezine ölümsüz ferman düştü
Silindi hayalimden bütün efsunu ömrün
Bir dönüm noktasında aklıma Rahman düştü

Nefesinle yeniden çizilecek desenler
Çehreler yepyeni bir deęişim geçirecek
Aydınlığa nurunla kavuşacak mahzenler
Anneler çocuklara hep seni içirecek
Yağmur, seninle biter susuzluğu evrenin
Sana mü'mindir sema; sana muhtaçtır zemin

Damar damar seninle, hep seninle dolsaydım
Bâtılı yıkmak için kuşandığın kılıcın
Kabzasında bir dirhem gümüş de ben olsaydım

Kardeşler arasına heyhat, sû-i zan düştü
Zedelendi sağduyu; körleşen iz'ân düştü
Şarkısıyla yaşadık yıllar yılı baharın
İnsanlık bahçemize sensizlik hazân düştü

Yağmur, seni bekleyen bir taş da ben olsaydım
Çölde seni özleyen bir kuş da ben olsaydım
Dokunduğun küçük bir nakış da ben olsaydım
Sana sırlıklam bir bakış da ben olsaydım
Uğrunda koparılan bir baş da ben olsaydım
Bahîra'dan süzülen bir yaş da ben olsaydım
Okşadığın bir parça kumaş da ben olsaydım
Senin için görülen bir düş de ben olsaydım
Yeryüzünde seni bir görmüş de ben olsaydım
Senin visalinle bir gülmüş de ben olsaydım
Sana hicret eden bir Kureyş de ben olsaydım
Damar damar seninle, hep seninle dolsaydım
Bâtılı yıkmak için kuşandığın kılıcın
Kabzasında bir dirhem gümüş de ben olsaydım

ÖZLEM

Masmavi bir denizin ortasında ve kırgın
İçiyorum çöllerin bütün susuzluğunu
Damla damla kuruttu bu seveda ve bu yangın
Mendillerin gözümde arayıp bulduğunu

Şafakla kapanacak içimdeki yaralar
İklimleri ruhumun yaprağında gizledim
Issızlık ülkesinde çürürken hatıralar
Arşın hiç değişmeyen iklimini özledim